צביקי

צבי קי

לחברים במשק

בפתח ספר זה, לזכרו של בננו ואחינו צביקי, אנו רוצים להביע את תודתנו והוקרתנו לחברי המושב אשר באו לעזרתנו, כאשר פקד אותנו האסון.

צבי רוטנברג

נולד 4.5.48 במשמר השבעה
נפל 8.4.68 באום - צוץ

צביקי בני

צביקי נולד כמה ימים לפני קום מדינת ישראל ב-י׳ בניסן תש"ח 4.5.1948.

שמו היה כשם אבי, שנספה ביריות הנאצים, יחד עם אמי, אחי, אחותי ובת אחותי, תינוקת בת שנה, אשר ניספו לפני תקופת מחנות ההסגר.

צביקי, גדל והתפתח יפה מאד. בגיל שבעה חודשים הוא קבל כתוצאה מצמיחת השיניים התכווצות כללית. הוא היה בלי הכרה כשלוש שעות. אך הודות לשכנתי, אחות אנגליה, הוא ניצל ממש בנס. התפתחותו היתה נפלאה עד גיל שש בערך. בגיל שש צביקי חלה בדלקת כרום המוח ונוסף לזה קיבל בבית החולים אסף הרופא דלקת ריאות משני הצדדים. המצב היה איום ונורא. אך כעבור שבועות התגבר על הכל והחזרנו אותו הביתה בריא.

ניבאו לו עתיד לא כל כך ורוד, אחרי דלקת כרום המוח. אך בכל זאת הוא היתפתח יפה מאוד. גמר בית ספר עממי בבית דגן. נרשם לבית ספר מקצועי עיוני, למד בו שנתיים. אך בית-הספר משום-מה לא קסם לו, הוא יצא לעבודה פיזית קשה, עבודת בנין. כדי להרוויח טוב ולעזור לנו מבחינה כספית.

צביקי היה נותן לנו 99% ממשכורתו ורק פרוטות היה לוקח לעצמו, לבילוי שבועי.

בגיל 18 התגיס לצה"ל, והתנדב לצנחנים. כשהיה חוזר הביתה לחופשה היה מלא חוויות. גם בצה"ל באימונים הקשים ביותר עזר לחבריו לנשק. היה מקרה שצביקי סחב חבר באימונים, עם כל הציוד שלו, ממש על הגב. וכך הודות לצביקי החבר הזה עבר

האם עם
צביקי ורבקה

לחלום יחד
עם רבקה

לצחוק
עם אבא

את האימון הקשה בשלום.

צביקי היה בא הביתה לחופשות, מאוד קצרות ותמיד מלא סיפורי חוויות. כשחזר ליחידתו רציתי תמיד לתת לו כמה לירות לדרך, אך צביקי סירב לקחת, בהסבירו שהמצב בבית לא טוב וגם אין לו מתי לבזבז כסף. היה מקרה שהוא קיבל החזר כסף ממבטחים, שוב אותו הסיפור:- "אמא, קחי לך את הכסף, לי אין צורך בו". צביקי עבר קורס מכ"ים בהצלחה. השתתף במלחמת ששת-הימים בכל הקרבות - כיבוש לטרון, כיבוש ירושלים העתיקה. היה בין טנקים בוערים, אך תמיד חזר בשלום.

אחרי מלחמת ששת הימים, לפי סיפורי מפקדיו, צביקי לא רצה לקבל תפקיד קל ואיים שיעזוב את הצנחנים אם לא יהיה קרבי אלף אלף. בקשתו ניתנה לו, הוא שוב נלחם בכל פעולות התגמול הקשות ובהתשה, עד שב-8.4.1968 עלה באום-צוץ על מוקש וגמר את חייו בגיל קרוב לעשרים.

ימים אחדים לפני האסון היה צריך לקבל חופשה חקלאית ל-3 שבועות. פניתי לקצין העיר והוא לא אישר לי בינתיים את חופשתו. אך הגורל האכזר רצה אחרת.

כמה קשה להשלים עם העובדה שצביקי אינו בינינו עוד.

האסון הכבד שפקד אותנו הוא לכל חיינו, יום יום, שעה שעה. אני עוברת בחדרו שבבית ומביטה על תמונתו, על הפנים החייכניים ואיני יכולה להאמין שצביקי איננו כבר.

האם זה יתכן? ! צביקי שהיה מלא חיים, עליז, שכל דבר לקח בקלות, חברותי ונאמן להוריו ופתאום כבה הנר!

צביקי בגיל 3 חודשים
מתחיל לחייך

בגיל חצי שנה
עם רבקה אחותי

איזו אהבה

כשנולד רציתי ששם אבי ז"ל ישאר אצלנו לעולם, לכן קראתי לו צבי על שם סבו. אך מי ידע שגורל אחד יהיה להם. אבי נהרג ע"י הנאצים בפולין ובני בארץ ישראל, בארצו שלו נהרג ממוקש שהניחו הערבים.

איני מסוגלת להאמין בזאת. אחרי מלחמת ששת-הימים ואחרי כל פעולות התגמול אשר השתתף בהם, חזר שלם ובריא. תמיד אמר "שלכל כדור יש כתובת". לא ידעתי מה לענות ועובדה היא שחזר...

לפתע ביום בהיר כשאף אחד לא ציפה לבשורה כזו, קבלנו הודעה על מותו. האם אפשר להאמין שלא נראה את צביקי יותר?!

זכרך לא ימוש מלבי לעד.

א מ א

הוריו של צביקי
בהיותם צעירים

על אבא

מספר שנים אחרי נפילתו של צביקי נפטר אביו-אבינו.
עם הוצאת ספר זה אנו רוצים להקדיש מספר שורות לזכר ראש משפחתינו היקר, ישראל.
אבא, חבל שאנחנו צריכים לכתוב לזכרך. בהזדמנות עצובה זו, כאשר אתה עצמך היית צריך לכתוב מספר מלים לזכר בנך האהוב.
אתה סבלת מגיל צעיר מחיי עוני ועבודת כפים קשה בשדות ובמאפיה של אביך, רכשת לך אולי בזכות זאת כח עמידה וכח סבל מופלא. אתרע מזלך והכרת את אמא, שגם היא סבלה רבות בחייה ובאה כמעפילה ארצה.
לאחר תקופת מה, בה שרתת כדרכך את המולדת, בצבא הבריטי ובצה"ל מימיו הראשונים. החלטת להקים בית במושב, באיזור שקט ושלו, בתקווה להעניק לנו אושר ושלוה ולפרנסנו על-ידי עבודת האדמה שקסמה לך מילדותך.
גידלת חמישה ילדים והשתדלת להקנות להם השכלה בשילוב עם עבודת המשק, זכורים לנו הטיולים היפים שהשתדלת לתת לנו לצאת ולהינות מהם למרות שהיית זקוק לנו במשק, והיציאות לדייג כמעט כל שבת בתורנות עם האופנוע והסירה. את אהבת הדייג ירשנו ממך ובמיוחד צביקי אהב זאת.
לצערנו, השלוה שכה חלמת עליה, היתה קצרה, במחי יד, בא הגורל האכזר וקטע את חיי בנך-אחינו הגדול שבבנים, האהוב והקשור אליך מכולם.

עם עצם עוף
לאכל אהוב

צעדים ראשונים
בעזרת אבא

על כתפיה של אמא
איזה פרצוף

אותו בן שאושרה לו חופשה חקלאית, כדי לעזור לך בעבודת המשק, חופשה אשר לא נוצלה.

לאחר האסון הנורא היית כה המום וכה מיואש, אבדת את חוש ההומור הנפלא שהיה לך, אותו חוש שירש ממך צביקי ז"ל, ישבת שעות במפטמה ופיטמת את האוזים וחלמת במבט נואש, מרוב יאושך וצערך לא הצלחת בכל עבודות המשק.

יתכן שבעקבות האסון והמועקה הנוראה שלקחת אותה עמוק פנימה, זנחת את עצמך ואת בריאותך ולבסוף נפלת גם אתה מוקדם מאוד על משכבך מהתקף לב פתאומי.

נחמתנו היא, שזכית לראות את בנותיך בונות בית בישראל, את נכדתך הראשונה, את כולנו לומדים ומסודרים כראוי.

בניך, בנותיך ואלמנתך

הזוכרים אותך באהבה

צביקי בן ד
על הסוס

שלושת האחים מולכים לגן

ארוחת בוקר בגן
צביקי בראש השולחן

צביקי בגיל 11 חודשים
מזכיין וחללן כאחד

10.5.68

אחותנו הבכירה - רבקה

או, כה קשה לכתוב על צביקי ולדעת שלעולם לא נראה אותו. כמה אכזר הוא הגורל, צביקי נלחם בעד ארצנו האהובה, הגן עלינו, עכשיו יושבים אנו בביתינו וכותבים לזכרו.

כה צעיר, עוד לא מלאו לו עשרים שנה בנופלו! את כל המכשולים עבר עד יום האסון, המוקש האורר הפילו.

זוכרת אני כיצד נתקף בדלקת כרום-המוח, אנשים לחשו לאמי בחשש, שמי יודע מה תהיינה התוצאות, אך צביקי התגבר, הצליח לעבור זאת בשלום ולהיות בחור חסון וחזק. חבריו ביחידתו קראו לו "מלך הסבלנים" ובאמת היה כזה.

כשהתגייס לצבא, היה זה כה ברור לכלם שיתנדב ליחידה קרבית. רצה להתנדב לקומנדו ימי, אך לצערו במחזור שלו לא גייסו חיילים לקומנדו. בלית ברירה פנה לצנחנים - לסיירת.

מאז גיוסו לצבא ראיתיו רק לעתים רחוקות שכן אני למדתי בירושלים וחופשותיו היו נדירות ביותר. זכורני כיצד בא ביום מן הימים לבקרני במעונות הסטודנטים. היו לו מספר דקות ובכל זאת בא. כה שמחתי לראותו, רציתי שישאר עמי לזמן מה, שנחליף חוויות, אך הוא מהר, הצבא קרא לו, כרגיל רק קפץ לומר שלום ותו-לא. ומאז לא ראיתיו עוד.

אחרי מבצע כראמה, ניסיתי לאתר את מקום יחידתו אך לא הצלחתי. וביום מן הימים, בזמן הצעדה, הגיעה הבשורה המרה. כשהלכתי לעבודה באותו בוקר, אמרה לי חברתי: "רבקה, אחיך ודאי יצעד גם כן עם יחידתו". אני עניתי לה: "לא, לא טועה את. אחי עסוק עכשיו בענינים חשובים יותר". לא ידעתי אז כמה תשובתי היתה נכונה שכן כשעה לפני כן אחי נהרג בעלות רכבו על מוקש, בעת סיור שגרתי בקו הפטרולים.

צביקי! עתה אין לנו נחמה, רק חיוכו ומסירותו לכולנו, ישארו עמנו לתמיד ולא נוכל לשכחם.

אחותו האוהבת

ר ב ק ה

צביקי בן 4
עם רבקה, אורה
ואליעזר הקטן

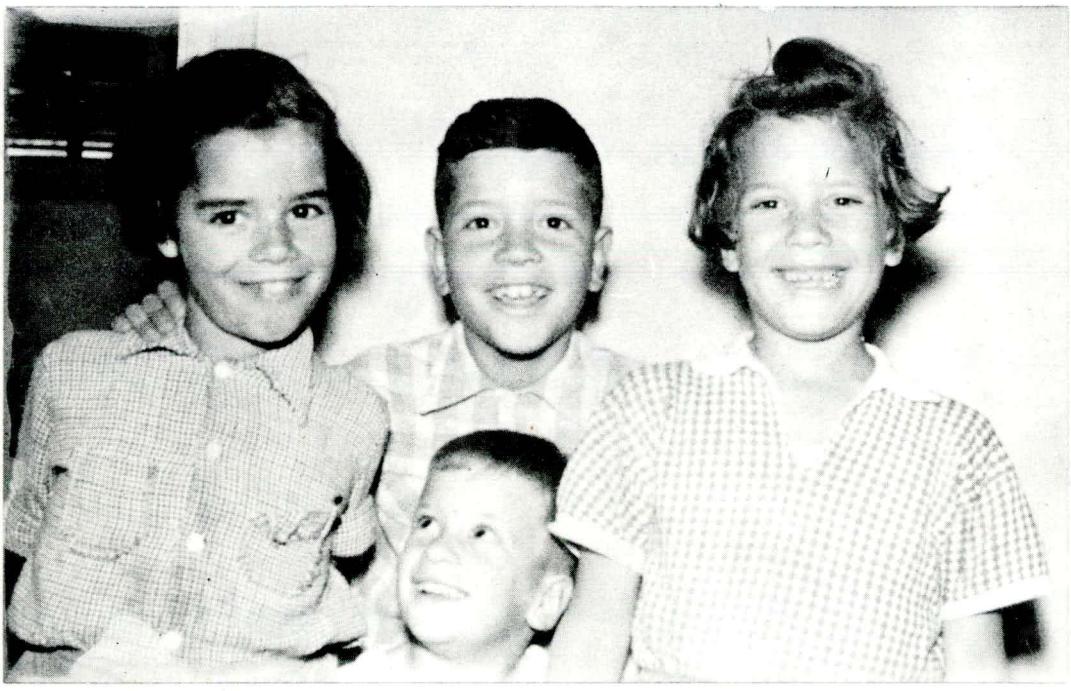

צניתי בן 10
אוהב ספר
ובעלי חיים

10.5.68

צביקי אחי היקר

קשה לי להאמין שברגע זה עלי לכתוב מספר מלים לזכרו.
הרי רק אתמול ראיתיו דוהר על ג'יפ הסיור. מי חשב שברגע שאפתח את הטרנזיסטור לשמוע חדשות של שעה 5 אחרי הצהרים, אשמע את הבשורה הנוראה והמזעזעת ביותר, שצביקי נהרג בעלות רכבו על מוקש כפול, ליד אום-צוץ שבבקעה. איך אפשר להאמין שמאותו רגע לא אראה אותו לעולם, הרי דבר כזה כלל לא הגיוני? !
מי יבוא כעת מהצבא ויספר לנו סיפורים על מרדפים או פעולות.
צביקי השתתף בכל הפעולות, במלחמה ולאחריה, ופתאום כך סתם ממוקש להרג? !
ילדותינו במסגרת המושב היתה מלאת חוויות, למרות שמצבנו הכלכלי היה קשה עשינו חיים. אבא קנה פרד שקראנו לו "חבוב", והוא היה באמת חביב. לקח אותנו לים פלמ"חים בעגלה, את רבקה, אותי ואת צביקי ולפעמים הצטרפו אלינו חברים, או האחים הקטנים יותר אליעזר ודני.
לא הפסדנו שום מסע או טיול בבית-הספר, או בתנועת-הנוער, טיילנו למרחקים על אופנים.
לא אשכח את היום שבו אבד צביקי את הכרתו, כשחלה בדלקת כרום-המוח. אז פרפר בין החיים והמוות ואנחנו, בהיותינו ילדים, חכינו שיחזור. צביקי נאבק קשה למען החיים ולבסוף ניצח, גדל והתחסן.
עבדנו קשה במשק של אבא, עד חצות ארזנו פרחים, מיינו תות-שדה. וכשגדלנו הורגלנו כבר לעבודה ובאנו לעזור, אני מבית-הספר לאחיות וצביקי מהצבא.

הוא היה בחור חסון, נאה, טוב לב ומלא חיים, למרות מראהו הביישני מבחינה חיצונית, היה לו חוש הומור ואהב לספר בדיחות בלי סוף. ממש היה נעים להיות במחיצתו.

צביקי השאיר אותנו כואבים ואבלים. כל יום מחדש נזכרים בדמותו, שלא תשכח לעולם, ובאמת איך אפשר הרי שמונה עשרה וחצי שנים חיינו יחדיו.

כאשר מלאו לצביקי שנה וחצי, נולדתי אני ומאז היינו ביחד. כשהתגייס לצבא גדל קצת המרחק בינינו, אני למדתי בבית-הספר לאחיות, והוא היה במרחקים. אך כאשר בא לבקר אותי, תמיד רציתי לשמוע ספוריו. הבנות ממחזורי רצו לראות אותו וכאשר הלך אמרו לי תמיד אורה, איזה אח מקסים יש לך!

צביקי היה לסמל המשפחה, כשהתגייס לצנחנים וביחוד שהתנדב בחיל זה לסיירת שהיא הקשה מכולן. כששמענו את ספוריו על חברים שנהרגו במרדפים או עלו על מוקש תמיד אמר "לכל כדור או מוקש יש כתובת".

האם הפעם הכתובת היתה שלו? קשה עדין להאמין.

מאחותך האוהבת

לעד

א ו ר ה

צביקי בזמן מנוחה
בחופשה קצרה מהצבא

חיכוי צביקה

ביום האסון כאשר חזרתי מהעבודה, חיכו לי ילדי במפתיע בכניסה למושב והסיעו אותי בדרך אחרת הביתה, בדרך שעקפה את ביתו של צביקי. לא הבנתי למה משנים את הדרך אך גם לא שאלתי. רק למחרת בבוקר טפחה האמת המרה על פני. רצו לחסוך ממני את הצער, לתת לי עוד שעות אחדות של שלוה. אך את הצער אי אפשר לחסוך. במשפחתי יודעים כמה יקרים לי הצעירים וביחוד הבנים שהתחנכו פעם בגני.

לצערי רבים מהחניכים שלי נפלו במערכות על קיומנו. הפעם היה זה צביקה, אותו צביקה, עם העיניים היפות והמבט המרוכז. בהרבה מקומות בארץ חיים תלמידי-חניכי, אך את צביקה ראיתי כמעט יום יום, לעיני הוא גדל!

צביקה היה ילד שקט, קצת מופנם, חביב על כולם וחבר טוב. עברו שנים והנה צביקה כבר עלם יפה תואר. ופתאום מה רואות עיני, צביקה במדים. מה, היתכן, צביקה כבר חייל? ! האמנם? ! שמחה ונחמה, לפחות אין מלחמה, יעברו שנות השירות וישובו הבנים לאמהות ולמשפחות. אך הגורל רצה אחרת.

גם בעתות "שלום" אין שלום.

למחרת בבוקר כבר איש אינו יכול להסתיר מפני את האמת המרה. מה כואב הלב על חיים צעירים, מלאי תקוות וחלומות.

יהי זכרו ברוך.

הגננת

אסתר אלוני

תמונת מחזור בגן
צביקי בן 4

בהצגה בכיתה א'

תמונת מחזור בכיתה ד'

תמונת מחזור בכיתה ז'

חבר נעורים/יעקב

1.5.68

צביקי

עודנו מסרבים להאמין, פשוט כל כך לא נוח להאמין- לחשוב שלא נראה את צביקי איתנו במסיבות ליל שישי ובכלל. מדוע הגורל התאכזר כל כך להוריו ולחבריו הטובים, שכה חסר הוא לנו ובטרם מלאו לו עשרים שנים.

כמה היה נעים לחזור מהצבא, להכנס לבית הוריו ולשאול צביקי חזר? וברגע ששמעתי שהוא לא בא לחופשת שבת, חבל היה, למרות שידענו שצביקי אינו מהחברים שבכל שבת מגיע הביתה. הרי הוא שירת באחת היחידות המובחרות בצה"ל - בצנחנים. ובמובחרת בחיל זה - בסיירת.

בעת האחרונה, לא הגיע צביקי לחופשה וכל כך התגעגענו להחליף אתו חוויות מהחיים בצבא, כל אחד בנפרד.

חסר לנו חיוכו, טון דיבורו המתון שעשה תמיד עלינו רושם מיוחד. אני זוכר כמה שצחקנו בינינו כשאמרנו שלהרגיז את צביקי אף פעם אי אפשר. תמיד נשאר שקט ברוחו כך שלפעמים זה היה מעורר קנאה.

אנחנו מנסים שוב לחזור לחיי השגרה, אך אי אפשר. נותר לנו לחיות בחברה יותר מצומצמת, שאחד מחבריה הטובים ביותר נפל למען המולדת.

זכור לי יום הגיוס שלנו כשצביקי אמר אני הולך לצנחנים. ידענו שלא בשביל הכומתה האדומה והכנפיים, אלא בתור בן מושב הרגשת חובה ללכת לחיל זה.

ת.נ.צ.ב.ה.

חברך

גלסנר יעקב

10.4.68

חבר יקר

לפני כשלוש שנים הכרתי את צביקי. היה בחור עליז ושמח וכך נשאר בכל תקופת הכרותנו, עד היום הנורא שלקח אותו ממני.
צביקי היה אחד הגברים במושב, חבר'מן, בכל בעיה שהיתה צביקי היה הראשון שהלך לפתור אותה.
היה תמיד מלא סיפורים על הצבא. לפני המלחמה, במלחמה ולאחריה, אחרי פעולות או מרדפים.
אין רגע שאיני נזכר בדמותו הנפלאה.

בכל פינה ולכל מקום תמיד צביקי נמצא בליבי.

חברו אורי ק.

עם ישראל
שמשון ואריה
בגיל שלוש עשרה וחצי

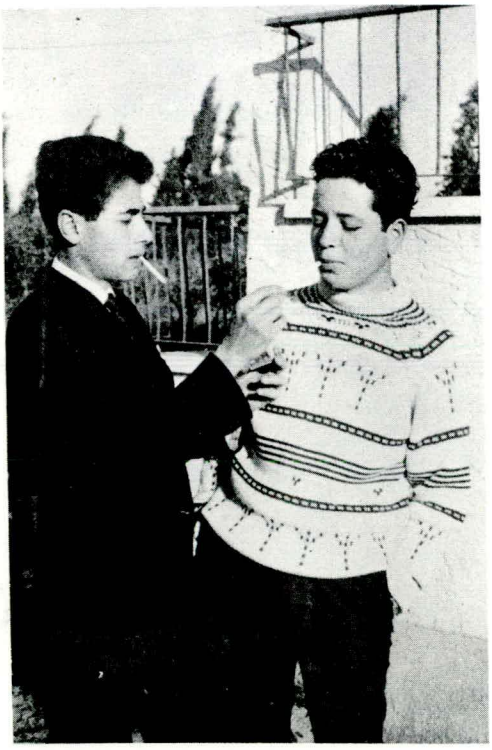

פעשניים
צביקי ושמשון

10.4.68

חבר נעורים/אריה

צביקי, מה נעים להזכר בדמותו, כמה טוב היה לשבת ולשוחח בצוותא, אך מה אפשר לעשות אין הוא עמנו וקשה הדבר משאת. ברור שלא נשכח אותו לעד.

הוריו, אחיותיו, אחיו, חבריו וכל מכריו לא ישכחו את סיפורי הגבורה שלו, בפעולות אשר השתתף בהן.

ראה מה אכזר הוא הגורל, צביקי שהשתתף ולמד בקורס אמצעים אלקטרוניים ומלחמתיים נגד חוליות האויב, נפל קורבן בידי חוליות אלה.

במלחמת ששת הימים היה צביקי בחזית ירושלים עם יחידתו. זוכר אני את ביקורו אצלי בבסיס ערב פעולת כרמה ועדיין לא ידע דבר על התכונה הרבה, חזר אז ממצוד אחרי משתפי פעולה עם החבלנים בחברון. כאשר שאלתי את חבריו, איך המפקד? ענו לי בלי לחשוב "אכבר גבר". ואכן כזה היה צביקי!

בחור נאה ועדין, מסור למשפחה, לחברים, לצבא ולמשימותיו. אנו היינו חברים, ממש אחים. שנים רבות עברנו יחדיו, אם בדיג, ואם במשחקים שונים, מסיבות וטיולים. זוכר אני, נפגשנו בפעם הראשונה בגן הילדים במשמר השבעה, ועדיין אנו יחדיו, כי קשה להאמין שהמוות יפריד ביניינו.

מי יתן ואבדן נשמתך תקרב את השלום המיוחל.

מחברך שלא שוכח לעולם.

אריה לנצ'נר

שיר הצנחן

ראית אותו במטוס הממריא,
תחתיו נפרשים פרדסים וכפרים
הוא חש את משא המצנח על גבו
אוחז ברצועות וחושב בלבו:
הנה עוד דקה
והרוח תחבט על פני
הנה, עוד דקה
יפתח המצנח מעלי.

ראית אותו מרחף באויר
חפה לבנה, לבנה מעליו
את כל מיתרי המצנח יאסף
מיד כשינחת ויקום על רגליו
ושוב, מחדש,
הוא נושא לשמים עיניו
ושוב, מחדש,
הוא חוזר לפזמון שאהב:

כשיפתח עלי, כשיפתח
את העולם כולו אשכח
אני לבד והמצנח,
שיפתח, שיפתח
שיפתח עלי.

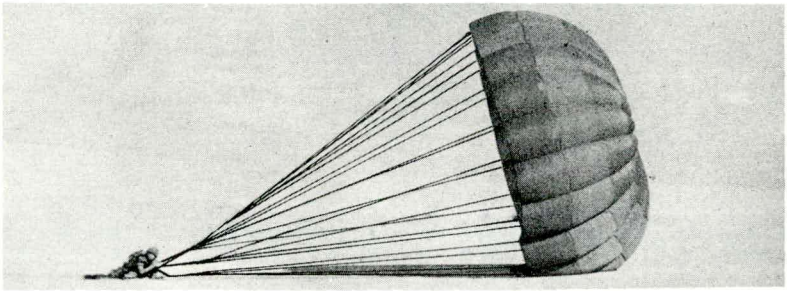

חברו לקורס

בס"ד יום ד' כו' ניסן 24.4.68 צה"ל

למשפחת רוטנברג היקרה שלום.

הייתי יחד עם צבי ז"ל בקורס חובשים. מיותר להביע מה מרגישים עם נפילתו, אין מילים שיכילו במשמעותם את עומק האסון עבורנו. בקורס, ישבתי יחד עמו בכתה ונוכחתי לדעת מיהו צבי, עם חיוכו התמידי, בחור ישר אשר לקח את החיים בקלות, לידו חייב הייתי להרגיש תמיד בטוב, אכן הטובים הם אשר נופלים.

בנחמת ציון וירושלים השלמה תנוחמו ואל תוסיפו לדאבה עוד.

המשתתף עמכם ביגונכם ובאבלכם הכבד

חברו לקורס

מנחם ברייר

יש לי אהוב בסיירת חרוב

בקיא בכל כלי בכל קוטר
וטס כבר בכל הליקופטר,
מכיר את השטח כל סלע כל גיא
אך איזה בחור, נהדר בחיי

כשהוא נשבע אחכה לך
מרדף יש ליד ים-המלח
וככה יוצאת נשמתי אחריו
לבי במזרח כשהוא במערב.

ביום רביעי חמישי הוא עסוק
אינני יודעת במה בדיוק
אבל כנראה שהיה בפשיטה
לפי האבק והבוץ במיטה

יש לי אהוב
בסיירת חרוב.

אחרי פעולת חנמול

לפני צניחה עם החבריה

מנוחה לאחר פעולה

„מעריב",

שני חיילים ואזרח נהרגו במיקוש

מאוחר יותר התנהל קרב ארטילרי בין עמדות ישראל וירדן ליד תל־אום־צוץ

קרב אש בין כוחות ירדנים וישראלים נמשך אתמול לסירוגין באזור תל־אום צוץ מ־9.50 ועד לשעה 2 בערך.

הקרב החל לאחר מעשה מיקוש באזור זה – בו קיפחו את חיי־הם שני חיילי צה"ל ואזרח ישראלי דרוזי – וכן לאחר התקפות ארטילריה יזומות של הירדנים על כוחותינו באזור זה.

שרשרת התקריות בגזרה דרומית לתל־אום צוץ, במרחק של כ־15 ק"מ דרומית לעמק בית שאן, החלה אתמול.

צה"ל – רב"ט צבי רוטנברג בן 20 ממשמר השבעה וטוראי זאב פרום, אף הוא בן 20, מתל־אביב – נהרגו בעלות רכבם על מו־קש כפול. עמם נהרג גם עובד אזרחי של צה"ל, דרוזי, ששמו לא נמסר עדיין לפירסום.

בעוד חיילי צה"ל שיצאו לחלץ את הנפגעים ולערוך סריקה בא־זור עוסקים במלאכתם, נפתחה אש מעברו המזרחי של הירדן, בשעה 9.50 לפני הצהרים.

הירדנים ירו תחילה במקלעים ולאחר מכן הפעילו מרגמות 81 מ"מ ו־120 מ"מ.

עם גבור האש החלו מוצבי צה"ל להשיב אש לעבר העמדות התוקפות והתפתח קרב ארטילרי באזור. קרב זה נמשך שעה והאש הירדנית פסקה לאחר פגיעות חמורות בעמדות ממזרח לירדן.

בצהרים פתחו הירדנים בפעם השניה באש ארטילרית לעבר העמדות הישראליות ואלה שוב השיבו אש מנשק דומה. הפגיעות המדויקות שיתקו שוב את האש הירדנית והירדנים חדלו לירות, עשר דקות לאחר שהחלו.
בגזרה צפונית יותר ממקום התקרית השנייה פתחו הירדנים מאוחר יותר בהרעשת תותחים לעבר כוחות צה"ל. גם במקרה זה הושבה אש וכעבור כעשר דקות שותקו התותחים התוקפים.
בכל שלוש ההתקפות האלה לא היו נפגעים בצד הישראלי.

אבל כבד ירד על משמר השבעה. המושב, ליד צומת בית-דגן, שכל אתמול את אחד הבכירים והבחירים שבבניו, רב"ט צבי (צביקי) רוטנברג ז"ל.
"אם יש משמעות לאימרה שהטובים הם הנופלים ראשונה, הרי צביקי שלנו הוא הדוגמה לכך" - אומרים אנשי הכפר. הרבה יתרונות ומעלות טובות הם מונים בו: שקט, עדין, אדיב, מסור - בן שהכפר התגאה בו.
חבריו ליחידה כינוהו "מלך הסבלנים", שכן כוח סבילותו היה לשם-דבר. לפני זמן-מה הגיע לחופשה פתאומית של שבוע - ימים. אחר שלחצו עליו בבית סיפר, כי החופש ניתן לו אחרי שבמסע מפרך צעד לאורך 70 ק"מ, כשקרסולו נקוע והוא נושא על גבו נשק של חברים שהתמוטטו.
צביקי, שבחודש הבא עמד לחגוג את יום הולדתו העשרים, נולד בתל-אביב, ילד שני לאב שהוא דור שמיני בארץ (היה חבר - מעוז-חיים, חקלאי ברמת-השרון והתגייס לצבא הבריטי), ולאם ניצולת השואה. למשמר-השבעה עברה המשפחה עם הקמת המושב

ב-1949. צביקי למד בבית-הספר היסודי במקום והמשיך במגמה למסגרות בבית-הספר "עמל" ברמלה.

צביקי - שלו שתי אחיות ושני אחים צעירים ממנו - התגייס לצבא לפני שנתיים ושירת ביחידה קרבית, שעמה עבר קרבות קשים במלחמת ששת הימים, תקריות שונות והשתתף גם בפעולת-כראמה.

"שם ניצל בנס" - מספרים בני משפחתו. "הוא היה בג'יפ אחרי הטנק הראשון. הטנק נפגע ועלה באש, גם טנקים שהיו אחריו נפגעו, הג'יפ יצא ללא פגע".

החקלאות היתה "בדמו" והוא שאף לחזור ולעבוד במשק המשפחה. הוא עמד לקבל "חופשה חקלאית" בת-חודש, כדי להושיט עזרה ב"עונה הבוערת". "עתה יש לו חופשה ארוכה מאוד" - נאנח בי-גון האב.

מן העתונות

מועצה מקומית אזור

בית ספר יסודי ממלכתי אָזור

ע"ש "השבעה"

אבטיחי, איבניצקי, זעירי, עולמי קורדובה, רוזנבלום, שמיר

שנפלו על הגנת דרך ירושלים

10.4.68

לכב'

משפ' רוטנברג

משמר השבעה

הזדעזענו בשמענו על מותו הטרגי של בנכם צבי, בהיותו בשרות האומה.

אין נחומים למשפחה השכולה.

אנו משתתפים בצערכם העמוק.

שי וינברג

חברת המשפחה

צביקי ז"ל היה מחבריו הטובים של בני יב"לט. ולכן כה אהבתיו.
היה אציל נפש, כאשר הקיש, בדלת ביתנו בלילות שבת, לכאורה
דבר של מה בכך, אבל אף בנקישה זו התבטאה עדינותו, נועם -
הליכותיו, שיחת הרעים הלבבית והמנומסת אשר נהל.
מידותיו של אדם ניכרים בהליכותיו החיצוניות וכך הוא היה.
איך מצטרפים:- רוך, עדינות לאין שיעור, טוהר לב ופשטות,
עם מעשים של גבורה במלחמה? !

אכן זאת שרשרת של גבורת יום יום, רקמת דורות שרקמו זקניו,
אשר בחייהם הקפידו על מצוה קלה כחמורה.
צביקי היה נצר של אותו הגזע, אשר עליו אפשר היה להקים
עולם מפואר.
הליכותיו ומידותיו ישמשו סמל לזכרו.

מרים

10.4.68

לאהבת ישראל

אנו מזועזעים מן הידיעה הקשה מכדי למצוא מלים להביע זעזוע זה. תמיד מותו של מכר, ונער לא כל שכן, מעמידנו מול היאוש ואין-האונים.

שלכם איתכם באבלכם

נעמי וישראל אלירז

10.4.68

למשפחת רוטנברג

הזדעזעתי עמוקות כאשר שמעתי ברדיו על האסון הגדול שקרה עם נפילת בנכם צביקה הי"ד בעת מלוי תפקידו. אסונכם אסוני. אין אני יכול להשלים עם העובדה המרה הזאת. וידוע לי היטב מה הם הכאבים העמוקים אשר נגרמו לכם. אבל לצערי הרב אין בידי לעזור.

אני מקווה שתקבלו את השתתפותי בצערכם העמוק ומאחל לכם כח סבל ועמידה נפשית במידה איתנה בפני האסון שפקדכם.

יהי זכרו ברוך.

פריימן יוסף אילרב

מפקדו כוחב

12.4.68

משפחת רוטנברג היקרה!

עומדים אנו דום לזכרו של בנכם חברנו רב"ט צבי רוטנברג הי"ד שנפל בעת מילוי תפקידו בבקעת הירדן ביום ב' 8 אפריל 1968.

אם כי הצער עמוק והכאב רב רוצה אני לכתוב לכם מספר מלים אישיות.

בנכם צביקי או כפי שאנו קראנוהו ביחידה מתוך חיבה (רוטי) בעל נשמה יקרה היה, חייל טוב, מסור ומפקד אמיץ. הוא התנדב לצנחנים עבר את כל האמונים המפרכים ואף סיים בהצ-לחה קורס מכ"ים וקורס חובשים גדודיים.

לא לחינם עבר קורס חובשים. התפקיד התאים לו, והוא לתפ-קיד. כי אהבת חבריו, הרצון לעזור לזולת וטוב לבו היו ממי-דותיו.

תמיד היה נוח לבריות, חברי, בעל חוש הומור במצבים קשים. עם הקמת היחידה התנדב אליה ובקש לשרת בה כמפקד לכל דבר. מבוקשו ניתן לו והוא הצליח בכל תפקידיו.

ביחידתו לחם במלחמת "ששת-הימים", היה בין כובשי לטרון וצור רמאלה, גילה אומץ-לב ותושיה למופת.

תמיד התנדב לכל מבצע קשה והיה מן הראשונים לעזור לחב-ריו ופיקודיו.

ביום שני האחרון, עת פקד על כוח, בפעילות מבצעית בבקעת-הירדן, עלה רכבו על מוקש, והוא ועוד שניים מחייליו, נפלו חלל.

אין מילים שיכולות להביע את כאבנו, כאבכם.
אנו נציב לו יד, בהמשך חינוך חיילנו, על פי דרכו. דרך שבה
חברו יחדיו האומץ, היושר, טוב הלב, האהבה והמסירות למולדת.

יהיה זכרו ברוך?

מפקד היחידה 484

רס"ן עמוס נאמן

מנשרים קלו מאריות גברו"
"למשפחת
רב"ט צבי רוטנברג ז"ל
ביגון וגאון
יום הזכרון לחללי צה"ל, תשכ"ט
סיירת "חרוב"

גל-עד
לזכר 3 חללי רכב הסיור
שעלה על מוקש בגאום-צוץ 8.4.68

ראי אדמה

ש. טשרניחובסקי

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!
בחיקך, מלון-ברכה, מעון סתר, זרע טמנו... לא עוד
פניני זגוגיות של כסמת, זרע חטה כבדה,
גרגר שעורה חתול כתם, שבלת-שועל חרדה.

ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד:
פרחי פרחים בך טמנו רעננים ובהוד,
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטרת כוסו נכונה.
ועד שידעו צהרים בעצם הצער התם,
ובטרם רוו טל של בקר בחלומות-אור נבטם.

הא לך הטובים בבנינו, נער טהר-חלומות,
ברי לב, נקיי כפים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עודו שתי, ארג תקוות יום יבא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?

ואת תכסי על כל אלה. יעל הצמח בעתו!
מאה שערים הוד וכח. קדש לעם מכורתו!
ברוך קרבנם בסוד מות, כפר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, כי היינו בזבזנים עד מאד!

יד ללוחמי צהל ו

עור' ישראל פולק	עור' אליעזר זלפנוביץ	רב"ש שלמה זפיר	עור' עד	
רב"ש יצחק פנסו	רב"ש יאיר ויספן	ספל גבריאל רובינפלד	רב"ש שנ	
סגן אביהו פלאם	ספל יוסף דקל	סגן חנן גולדצוויג	ספל אב	
עור' חיים פרבר	סב"ם יצחק בלילי	עור' אליפלך טיקטינסקי	עור' שפ	
ער"ש יוסף עוזרי	סגן ישראל ארז (פינבוים)	ספ"ר נחמן דוליצקי	רב"ש עזו	
סרן יוסף עפוסי	עור' זאב אלתרמן	ספל ג'בר עבדו פזרייב	רס"נ רוו	
רב"ש נתנאל סיפני	ספל ישראל ארליכפן	ספל ניסים ארפונד פקפל	ספל פחו	
		עור' חי עשיוש		
ספל יונה סרוסי	עור' פיליפ ארנצוויג		עור' עוד	
עור' בן ציון נטר	רס"ל אברהם בן נון	עור' אברהם אלתר	סאל פש	
צתר' יעקב גבריאל נחפני	עור' חבי זפיר	עור' שלום יעיש		
ספל פנחס יואכיפוביץ	ספל פרעי רחאל	ספל יובל רפאלי	ספל צבי	
ספל פשה טקץ	רב"ש צבי רוטנברג	סרן גדי פנלה	עור' שלנ	
רב"ש עופר חרפוני	עור' זאב פרום	אל"מ אריה רגב (אריק)	סגן רוני	
ספל גיורא חפץ	ספל פשה דוקטורי	רב"ש יואב בלפן	עור' פרד	
		רב"ש הלל הדר		

האנדרטה לזכרם של
חללי סיירת חרוב
בנסיס בבקעת הירדן